

« Nr. 4 » 2010 « 157. årgang »

« Papist.dk »

Gå efter
kærligheden

For få på et godt stævne

||| Lone Møller-Hansen
| Per Bækgaard og Kurt Bøgsjød

Fakta | Missionsstævne 2010 »Gå efter kærligheden«

I alt 1016 deltagere, heraf 700 på hele stævnet, resten på dagkort
(i 2009 deltog i alt 1215)

50 pct. af deltagerne i Missionsstævnet var under 30 år

BaptistKirkens All Stars søndag aften blev vundet af vendelboerne, men Kasper Klarskov og One tog også kegler – hos nogen – med deres sang om tømrersvenden, der går i dameundertøj. Sørøverne var fra Midtjylland. Ved afstemningen blev der samlet ind til forskellige projekter.

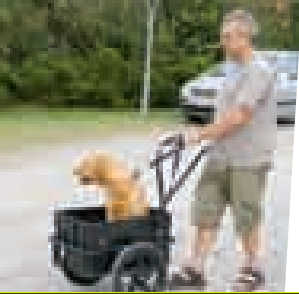
Det smukke vægtæppe bag scenen havde kostet hundredvis af arbejdstimer. Kunstnerne er Gudrun Knudsen, Jette Skårhøj og Bodil Steensen fra Østhimmerland.

One stod for aftenprogrammet onsdag og viste bl.a. drama, her hobitten Rasmus Jonstrup Hansen, Bethelkirken.

Børnene var på Noas ark. Lotte Holm Boeriis gjorde det som sædvanlig fremragende som Noa – og børnene havde deres bamser med.

At gå tur med hunden får ny betydning.

Der var færre deltagere fra de etniske menigheder i år, men her er en burmesisk mor med sit barn.

Alle bad for BaptistKirkens udsendte missionærer ved aftenmødet tirsdag. Seniormissionærerne Hanne og Hartvig Weber-Hansen og Erna og Ole Emming udsendes alle til en ny tjeneste senere i år. Susi Baggesen og familien Spanner vender tilbage til Burundi i august.

En af de yngste blev fanget af forkyndelsen under »Godmorgen, Gud«

Lagkageskydeskiver fra Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund, BBU.

Nr. 4 – 2010

- 2 Missionsstævne**
– fotoreportage
Af Per Bækgaard, Kurt Bøgsted og Lone Møller-Hansen
- 5 Leder**
Af Lone Møller-Hansen
- 6 Passion er et nøgleord**
Af Flemming Mølhede og Bent Hylleberg
- 8 Paulus**
– et problem for moderne kristne kvinder?
Af Britta Kornholt
- 11 Køn og kirke**
– ordbog: køn
Af Raymond Jensen
- 12 Ledelsens kommunikation er alfa og omega**
– hvad har vi lært af det første år?
Af Silas Anhøj Soelberg
- 14 Overskud til spontanitet**
– om teenagernes ONE Camp '10
Af Maria Klarskov
- 16 Døden og kærligheden hører sammen**
– portræt af Erik Christensen
Af Bent Hylleberg
- 19 Skabt så vi ligner**
– forkyndelse
Af Hanne Kiel
- 20 FruHerre**
– overvejelser
Af Mads Lindholm
- 22 Spejderlejr i verdensklasse**
– Øksedal 20:10
Af Kathrine Færløv
- 24 En død sild**
– om præsterollen
Af Lone Møller-Hansen
- 27 Glimt: Uldfestival i Saltum
Døbte og døde**
- 28 Landskonference**
– reportage
Af redaktionen
- 30 Hvem kalder?**
– om præster, forventninger og fremtidens uddannelse
Af Lasse Åbom
- 32 Ja, yes, yego**
– nyt ungdomsprojekt i Rwanda
Af Anne Catrine Hansen og Bent Hylleberg
- 34 En australier ser på Danmark!**
– samtale med Mark Sayers
Af Thomas Willer
- 36 Maskulini-hvad-for-en-tet?**
– bagsiden
Af Michael Møller-Hansen

Initiativpris 2010 til C.A.R.

Projektet C.A.R. fik den første Kristeligt Dagblads Initiativpris, som blev uddelt før sommerferien. Chefredaktøren skrev i avisen: »Ud fra deisen om, at selv små projekter kan være til stor inspiration, endte et lille, opfindsomt projekt fra baptistkirken i Roskilde med sejren«. Dommerkomitéen lagde vægt på »det fuldstændig grundlæggende, ikke blot at sende folk til fjerne egne af verden, men også at missionere herhjemme. Dette projekt viser, hvordan det kan gøres.« Projektet C.A.R. blev stiftet af mekanikeren Janus Maigaard, som har

kombineret to behov; dels en flok såkaldt utilpassede drenge, der har lyst til at skruer i biler og dels mennesker, der ikke har råd til at få deres bil repareret. Disse behov forenes i en garage ved Baptistkirken i Roskilde. »Drengene forstår nok ikke lige, hvad prisen betyder, men spørger bare, hvad vi skal bruge pengene til«, griner Janus. Det var menighedens præst, Claus Bækgaard, der indstillede C.A.R. til prisen. Læs mere om C.A.R. i baptist.dk nr. 6, 2009.

Sommerferien er slut ...

Sommerferien er ved at være slut, er den ikke? Den har også varet tre måneder. Sådan er det vist i mange baptistkirker. Hvis man skal satse på deltagelse i et arrangement i kirken, skal man ikke lægge det i juni, juli eller august. Sommerafslutningerne er rykket længere frem og starten efter ferien tør man nu først lægge i begyndelsen af september. Alle rejser jo så meget...

Det samme gør sig gældende for december. Bortset fra juleafslutninger, advents- og julefester. Januar går nemt, og så skal man tage hensyn til, at det meste af februar går med forskudt vinterferie.

Tilbage er september, oktober og november – og her begynder kroppen fra naturens side at gå i dvale. Marts, april og maj er de måneder, hvor vi går fra kulde til

varme, og allerede i maj har kirken konkurrence fra havearbejde, og hvis sommeren falder tidligt, så...

September, oktober – måske november, samt marts og april er nok de måneder, hvor man kan satse på en lidt større medlevn fra menighedens side. Det er mindre end halvdelen af året.

Virkeligheden er noget anderledes for de mennesker, vi faktisk skulle være kirke for; de, der ikke har råd til at komme på sommerferie, de, der for det meste spiser alene og ikke har en grill, hvor de kan lave mad – til sig selv. De, der ikke har andet end 12 minutters hjemmehjælp at tale med dagligt.

Sig mig, hvornår er vi kirke? Og gider vi det overhovedet?

Vi er ikke kun kirke, når der foregår

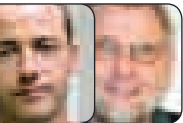
noget i kirkebygningen – i så fald så det sløjt ud.

Når det er så svært at samle menigheden, er vi nødt til at være kirke dér, hvor vi er! Gud holder ikke sommerferie, og han vil elske at blive inddraget i vores grill-måltid med naboen, på campingpladsen eller stranden. Vi er nødt til at overvinde vores blufærdighed omkring vores tro og være kirke med bøn, bibellæsning, lovsang og deling af tro omkring sommermaden, den kolde hyldeblomstsaft og børnenes leg.

Vi må finde troværdige afløsere for de gamle teltmøder, som blev aflivet for 50 år siden. Der skal opstå noget nyt, som man uden blusel vil invitere kollegaen eller den del af familien, der ikke normalt går i kirke, med til. Også om sommeren! Vi har et lille års tid til at finde ud af det.

||| Lone Møller-Hansen
www.dreamstime.com

Passion er et nøgleord i Guds

[] Flemming Mølhede og Bent Hylleberg
[] Edith Johannesen

Samtale med én af missionsstævnets gæster, Flemming Mølhede, ledende præst i Vineyard København – en af de nye og hurtigt voksende kirker her i landet.

Du har været drivkraften bag Vineyard-kirken i København. Fortæl os den korte version af historien:

I december '97 rykkede Anne, jeg og vores 3 børn teltpælene op fra Aars for at plante en ny kirke i København. Nogle få rejste med os. Det lykkedes at stable et team på bene bestående af 14 mennesker. Vi startede som netværksgruppe. I dag tæller kirken ca. 430 fordelt på 30 netværksgrupper.

Hvad skal der til for at skabe en sådan kirke på godt 10 år? Kunne du have gjort det samme, hvis du var begyndt at arbejde med »en gammel københavner-menighed«?
Vores vision om at være en kirke, hvor alle må opleve sig inkluderet, inspireret og involveret, er grundtanken for alle aktiviteter. Jeg vil sammenligne det med et koralrev, hvor rigtig mange faktorer bestemmer balancen for udviklingen. Blandt disse er

passion en lige så livsvigtig faktor for en kirke som vand for et koralrev.

Drømmen og opgaven gav mig ofte følelsen af at stå som en myg overfor en elefant. Jeg er overbevist om, at ældre kirker også vil kunne opleve nye faser med vækst, men det forudsætter forandringsvilighed. Jeg ville ikke kunne facilitere en sådan proces i en kirke, som ikke var parat til at slagte nogle hellige køer.

Inden I flyttede til København, begyndte du i Aars. Er det kun muligt i en storby?

Jeg tror bestemt, det er muligt at plante kirker på landet, som f.eks. i Aars, hvor kirken dengang voksede fra 30 til 130 på syv år. Stedet er ikke afgørende, men heller ikke uden betydning, da det forudsætter ret forskellige kulturelle afsæt og udtryksformer.

Hvordan blev det muligt at købe en kirkebygning til 7,6 mill. ved Søerne i København?

At købe bygningen på Nyvej, i centrum af Frederiksberg, forudsatte en stor udbetaling, som blev dækket ind af forskellige långivere i København Vineyard. I den forbindelse skænkede også en irsk Vineyard-kirke en gave på 100.000 kr.

Du har baptistrødder. Hvorfor blev det Vineyard? Hvad er forskellen på en »ung baptistmenighed« og Vineyard?

I forhold til en traditionel baptistmenighed adskiller en Vineyard-kirke sig særligt, hvad ledelsen angår. Den ledende præst hos os har det overordnede mandat og er dermed endelig ansvarlig for kirkens udvikling. Jeg mener dog ikke, at vi adskiller os særligt i stil og form fra andre yngre baptistkirker.

Jeg er meget taknemmelig over min opvækst i Baptistkirken og min uddannelse

» Passion er en lige så livsvigtig faktor for en kirke som vand for et koralrev. «

» Inkluderende gudstjenester og netværksgrupper er rammen, vi arbejder ud fra. «

på Det Teologiske Seminarium. Men tanken om at starte nyt fascinerede mig, hvilket Vineyard havde indgående erfaring med. Min overgang til Vineyard var ikke et tilsigtet skifte eller en flight fra min baggrund, men kom naturligt gennem en længere proces, som jeg vælger at tolke som Guds ledelse.

Hvordan arbejder I som menighed for at nå ud til nye københavnere? Og hvornår er »mætningspunktet« nået, inden I danner nye menigheder?

Inkluderende gudstjenester og netværksgrupper er rammen, vi arbejder ud fra. Vi vokser primært gennem relationer. De sidste par år er kirken også blevet mere synlig gennem socialt arbejde, bl.a. i samarbejde med *Reden International*, gadens folk, Mødrehjælpen m.m. For nogle år siden blev der plantet en Vineyard-kirke i Roskilde, og vi håber, at andre plantninger snart må se dagens lys.

Flemming Mølhede

På jeres hjemmeside fremgår det, at I er 9 (ni!) medarbejdere i jeres »pastorale« team. Hvordan er det muligt? Er der tvunget medlemsgebyr hos jer?

Staben, bestående af præster og ledere m.m., har alle forskellige funktioner og består af frivillige, deltids- eller heltidsansatte. Fælles for alle i staben er, at enhver tjeneste indebærer mindst 25% ansættelse, lønnet eller ulønnet. Kirkens årlige budget på godt tre millioner kommer fra frivillige gaver som i mange andre frikirker. **IF**

Fakta | Flemming Mølhede

Årgang 1965, ledende præst i København Vineyard.
Se www.vineyard.dk

Vineyard-kirken har rødder i den karismatiske vækkelse i USA med John Wimber som »founding father«. I år – efter 25 års virke – er der ca. 1.500 kirker verden over. Alle har Gudsrigets kraft som centrum og Jesus som Herre: En kirke for almindelige folk, der tjener en ualmindelig Gud!

Se www.vineyard.org

Paulus – et **problem** for moderne kristne kvinder?

Britta Kornholt
www.dreamstime.com

Nutidens kvindesyn skal ikke rettes ind efter datidens moral. Jeg har ikke et problem med Paulus, for jeg læser hans breve som de lejlighedsskrifter, de nu engang er, skriver Britta Kornholt, idet hun svarer på spørgsmålet om, hvorvidt Paulus' kvindesyn er gældende for os i dag

Drenge kan stå op og tisse, og kvinder kan føde børn. Vi er født med biologiske kroppe, der kan noget forskelligt. Men når vi derpå opsætter kendetegn for, hvad der er typisk for drenge og piger, afhænger det af den sociale opvækst. Synet på vort eget køn dannes gennem de forskellige sociale fællesskaber, vi færdes i. Det første, der spørges til ved et barns fødsel er, dets køn. Kønnen bliver tillagt stor betydning, og vi møder barnet fra fødslen som dreng eller pige. Babytøj og børneværelse afslører ofte barnets køn, inden man har set det lille krøl!

Kønsroller skabes

I vore børneinstitutioner lærer barnet hurtigt, hvordan kønnen skal »performes«. Små drenge i guldsandaler og kjoler bliver grinet ud af de ældre børn, fordi de endnu ikke har lært at opføre sig som drenge på den »rigtige« måde! Både børn og voksne forventer en særlig piget eller drenget adfærd. Vi lærer, hvordan vi skal opføre os som dreng eller pige gennem vores opvækst.

Heldigvis sker der løbende forandringer af de forventninger, vi har til kønnen. Men normer, der er knyttet til køn, opfattes ofte som naturlige og uforanderlige. Det skyldes, at ændringer sker så langsomt, at de opfattes, som om de er konstante. Vi går jo ikke

rundt til dagligt og er bevidste om, hvilke mekanismer, der er med til at påvirke vores identitet. Vores identitet – og hermed også vores kønsidentitet – er løbende til forhandling og kan forandres. Sådan har det altid været.

Kirke og kønsroller

Kirken har været med til at fastholde kønsroller med henvisning til bibeltekster. Ikke mindst Paulus har været benyttet til at cementere kønsroller, som de så ud i det første århundrede. Det er på

tide at lade Paulus hvile i fred, for han var jo blot et barn af sin tid. Hans breve er lejlighedsskrifter, der er skrevet ind i en ganske bestemt situation.

Ethvert ordnet system har normer og grænser til bestemmelse af *det rene*, som man må hævde for ikke at miste troværdighed. Det, der ikke passer indenfor disse rammer, må afvises som *urent*. Regler om renhed er altså med til

at bestemme vores adfærd. Enhver skal holde kulturen, samfundet eller – som i Paulus' tilfælde – menigheden intakt. Det er vigtigt, fordi menigheden skal afgrænse sig i forhold til andre kulturer eller religioner.

At være afviger

Man kalder det, der ikke passer i et fællesskab for *anomal*. Mennesker fødes ind i og vokser op i en bestemt kultur, hvor stærke, nærmest hadefulde følelser opstår overfor *anomal*. Drenge, der går i guldsandaler og kjole, er *anomal*. De skal tilrettevises, så de »performer« deres køn på den »rigtige« måde. Kvinder, der på Paulus' tid tog ordet i et rum, hvor der også var mænd til stede,

»» I det gamle Israel gik kvindens kontakt til omverdenen gennem manden. ««

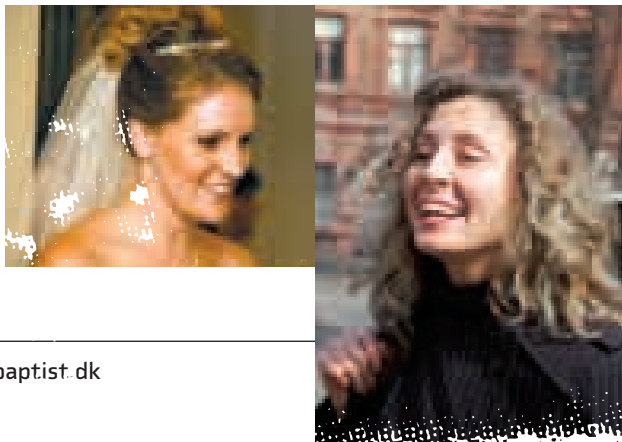
Paulus – et **problem** for moderne kristne kvinder?

skulle på samme måde tilrettevises, så de kunne »performe« deres køn, som majoriteten af kvinder gennem generationer havde gjort under kyndig vejledning af bl.a. de mandlige religiøse eksperter.

I det gamle Israel gav eliten klare meldinger om, hvad man skulle gøre for at undgå *anomali*. Man påkaldte folkets opmærksomhed på *anomali* ved bl.a. at fortælle historier. Visse historier havde til hensigt at regulere mænds og kvinders sociale adfærd. Eksempelvis var kvindens plads entydigt i familien og i hjemmet, hvorimod mandens domæne var det offentlige rum, hvor der skal handles og træffes beslutninger. Det betød, at kvindens kontakt til omverdenen gik gennem manden.

Kvindens succes var altså i høj grad afhængig af, at der var en mand til at kontrollere hende, og da kvinden var stillet under mandens myndighed og ære, var hun helt afhængig af hans beslutninger. Endelig var fællesskabets ære også et vigtigt begreb i det gamle Israel. Alle medlemmer af et fællesskab deltog og værnede om gruppens ære. Dette syn på ære og på kvinder videreføres i Ny Testamente, og netop dette syn er Paulus blevet flasket op med!

Paulus' syn på kvinder

Paulus trækker på de forestillinger om køn, han kender fra barnsben. Selv om vi i evangelierne kan se flere eksempler på, at Jesus udfordrer tidens kønsadskillelse og renhedsregler, så havde Paulus ingen forudsætninger eller muligheder for at skabe ændringer på dette område. Han handler ud fra de normer, der gjaldt i det første århundrede.

Hertil kommer, at han af hensyn til sit mål – at få udbredt kendskabet til og udviklingen af troen på Kristus – har tilsidesat de

mest radikale konsekvenser af Jesu forkyndelse, bl.a. om kønnenes ligeværdighed, fordi det fjernede fokus fra budskabet om Jesu død og opstandelse. Paulus har altså forsøgt at værne om menighedernes kollektive ære udadtil, så troen på Kristus kunne blive modtaget af et bredt publikum, der ikke var parat til at omstyrte de gængse sociale spilleregler.

Paulus er kun et problem for den bibellæser, der læser teksterne som »gudgivne«, og som mener, at de moralske anvisninger, Paulus kommer med, er anvisninger, der skal efterfølges i dag. Jeg har ikke et problem med Paulus, for jeg læser Paulus' breve som de lejlighedsskrifter, de nu engang er. De er kilder til de første menigheders historie med væsentligt teologisk indhold til videre fortolkning. Derfor skal nutidens kvindesyn ikke rettes ind efter datidens moral. **IF**

Fakta | Britta Kornholt

Lektor på læreruddannelsen Zahle, tidligere præst ved Lyngby baptistmenighed.

Køn og kirke

Raymond Jensen
www.dreamstime.com

Der har i nogle år været meget fokus på forskellen mellem mænd og kvinder. Det fremstilles ofte som en form for værdikamp: Kvinder er følsomme og omsorgsfulde, mænd er stærke og handlekraftige. Ind i dette stereotype felt lander bibelens og kirkens billedsprog: »Men I må ikke kalde jer rabbi, for I har kun én lærerester, og I er alle sammen brødre. Og I må ikke kalde nogen her på jorden far, for I har kun en, nemlig jeres far i himlen«¹. Sagde Jesus.

Der er ingen tvivl om, at billedet af Gud som vores far i himlen har haft en enorm betydning for vores opfattelse af Vor Herre og af kirkens rolle. Det er et stærkt billede, der skaber et væld af associationer. Hos mange bliver det, heldigvis, til billedet af en person, der sørger

for sin familie med mad, husly og alt andet. Hos andre skrækblandede billeder af en mand, der misbruger sin magt og udsætter familien for misbrug og vanrøgt. Ak ja, alle billeder har begrænsninger, og billedsprog er det, når Gud fremstilles som vores far.

Paulus er retoriker og rusker op i sine læsere! Han bruger endnu et billede: Den omsorgsfulde mor: »Vores omsorg for jer var ligesom den omsorg en mor har for sine børn. Derfor ville vi ikke kun dele budskabet om Kristus med jer, men også gerne vores liv, for vi var kommet til at holde af jer«².

Grundtvig var mand for at vende og dreje sproget og billederne for at få menigheden til at forstå, føle og tro Ordet, som var så levende for ham selv. I 1853 undfanger han dette vers:

*Nåden hun er af kongeblood,
vil ej med dronninger bytte,
holder sig dog ej selv for god
til den brøstfærdige hytte;
hvor hun har sæde, får hun magt,
yndig hun er i hver en dragt,
dejlig som duggen i perler.*

Sådan kan man tale i billeder: Nåden som en yndig og magtfuld kvinde – skønt! Er Gud da en mand og nåden en kvinde? Næppe. Vore begrænsede erkendelser og små kropslige forskelle kan på ingen måde rumme Guds storhed. Men gennem den sproglige bearbejdelse og formidling forsøger vi, efter bedste evne, at videregive det glade budskab til andre. Gid vore billeder må have kraft til at åbne hjerter.

[1] Mattæus' fortælling om Jesus, kapitel 23:8-9. Bibelcitatene er fra Den Nye Aftale, Det Nye Testamente på nudansk.

[2] Paulus' første brev til menigheden i Thessalonika, kapitel 2:7-8.

Baptister:

Ledelsens kommunikation er alfa

[[Silas Anhøj Soelberg
[[Silas Anhøj Soelberg, Per Bækgaard

Kommunikation, samtale og dialog er helt centralt for fællesskabet og sammenholdet i BaptistKirken, lyder det fra baptister på missionsstævnet her et år efter, den nye struktur blev vedtaget. Disse forventninger har ledelsen ikke levet op til, lyder meldingen. Hos BaptistKirkens ledelse medgiver man, at inddragelsen og dialogen fortsat halter, men samtidig opfordres alle menigheder til større engagement i fællesskabet.

Et år er gået, efter man i BaptistKirken vedtog en ny struktur og valgte en ny, mindre ledelse. På juli måneds missionsstævne i Mariager mødtes baptister fra hele landet til den første del af BaptistKirkens landskonference. baptist.dk har snakket med nogle af deltagerne på mødet.

Et godt redskab

»Med den nye struktur i BaptistKirken er det vigtigt, at ledelsen bruger mange kræfter på at kommunikere med menighederne,« siger Jan Kornholt, præst i Købnerkirken og afgående generalsekretær.

»Med den nye struktur har vores fælles ledelse fået meget at skulle have sagt. Det er en god model, som jeg bakker om omkring. Men det giver også en opgave for ledelsen i forhold til at være i dialog med menighederne,« siger han og tilføjer:

»De regionale møder er et potentielt godt redskab for ledelsen til at være i dialog med menighederne. Desværre fortalte

ledelsen blot yderligere om, hvad den går og laver, og der blev ikke plads til den nødvendige samtale.«

Mere tid til samtale

Dette synspunkt bliver bakket op af Susanne Andersen fra Østervrå Frikirke.

»Jeg var med på det regionale møde i Bindslev. Her havde samtalen ringe vilkår. Vi havde for lidt tid til, at vi som menigheder kunne komme til orde. Det skal vi have ændret på, hvis der fortsat skal være mening i at afholde de regionale møder.«

Formanden for BaptistKirken, Mogens Andersen, svarer på kritikken. Han medgiver, at ledelsen skal blive bedre til at lytte til menighederne blandt andet ved at tilpasse formen på de regionale møder.

»Det var klart en fejl, at vi planlagde de regionale møder, så der ikke blev tid og plads til en ordentlig samtale,« erkender han og tilføjer: »Vi er i ledelsen meget fokuserede på at lytte, da det er helt centralt

for vores fællesskab med den organisationsform, vi har fået efter den nye struktur. Vi ønsker en god dialog omkring ledelsens arbejde.«

Vi skal begejstre

Jan Johannsen fra ledelsen fortæller, at den vigtigste opgave for ledelsen bliver at inddrage og begejstre menighederne til at deltage i fællesskabet. »Inddragelsen af menighederne er det allervigtigste i det kommende år. Vi som ledelse skal begejstre og inddrage menighederne mere, og det ønsker vi blandt andet, at vores nye generalsekretær skal være med til,« konstaterer han.

Dette bakkes op af Mogens Andersen. »For at være en succesfuld ledelse er vi fuldt ud afhængige af, at medlemmerne engagerer sig i vores fællesskab og deltager aktivt i arbejdet. Her vil jeg gerne opfordre til, at alle menighederne engagerer sig mere i vores fællesskab, for vi som ledelse kan ikke klare opgaven alene,« fastslår han.

Vi skal ville hinanden

Dette bakkes op af alle dem, baptist.dk har snakket med.

»Det at være en del af et større fællesskab er utroligt vigtigt, og jeg kan mærke, at det betyder rigtig meget for de men-

og omega

nesker, som jeg færdes med til daglig i min kirke,« fortæller Karina Vang fra Kristuskirken på Nørrebro.

»Vi skal sige til hinanden, at vi vil hinanden som baptistsamfund. Vi skal alle gøre en indsats for vores fælles fremtid,« mener Susanne Andersen fra Østervrå Frikirke. **IF**

»Vi skal være bedre til at få lyttet til vores medlemmer, så vi kan få en god dialog omkring ledelsens arbejde. **IF**

Mogens Andersen, formand

»Vi skal sige til hinanden, at vi vil hinanden som baptistsamfund. **IF**

Susanne Andersen, Østervrå Frikirke

Fakta

BaptistKirkens Fælleserklæring
De tre grundlæggende værdier er Samtale, Udrustning og Efterfølgelse.

BaptistKirkens ledelse

BaptistKirkens ledelse er uændret; Mogens Andersen er stadig formand, og Anita Lindholm og Erik Søndergaard blev genvalgt på Landskonferencen.

☰ Maria Klarskov
☑ Kasper Klarskov, Tina Daugaard

Overskud til spontanitet

Teenagernes ONE Camp'10 i Mariager var virkelig fed! Temaet var »Lukas evangeliet – Guds Rige er kommet nær!« og der var planlagt aftenmøder, drama, høvdingbold, lovsange, bønnestationer, grupper og meget andet, som tilsammen gav udgangspunkt for en god lejr. Men det blev mere end det...

ONE Camp-lederen Maria Klarskov inspirerer her til at turde tænke endnu større end et program.

Hvis man inden lejren kastede et blik på programmet, var der egentlig ikke noget revolutionerende at spotte. Det, som alligevel gjorde, at ONE'10 faktisk blev revolutionerende, lå udenfor – eller måske faktisk bagved – programmet. Som ledere og frivillige oplevede vi, at årets lejr blev epokegørende i form af overskud.

Den grundlæggende tanke bag teamstrukturen, som findes på ONE, er, at vi tror på en kirke med potentiale for overskud. Da vi i 2007 havde lukket og slukket for det, der blev den sidste plan b-lejr, var de 15 frivillige totalt dræ-

nede. Vi havde i bogstavelig forstand kæmpet os igennem ugen, og da der var gjort rent og vi kunne vinke farvel til Mariager, var det med lettelse. Ugen var overstået, og nu skulle vi hjem og genfinde energien. Vi var i akut behov for overskud.

Plads til spontanitet førte blandt andet til sjove videoer med Emilie og Thomas.

» Årets lejr blev epokegørende i form af overskud hos de frivillige og lederne. «

Trætte og desillusionerede

I planlægningsfasen frem til lejren i 2007 havde vi meget svært ved at finde mennesker, der ville engagere sig i at lave teenagelejr i Mariager. Det projekt havde fået ry af at efterlade folk trætte og desillusionerede, og det var generelt meget nemt at sige nej til at være med.

Det dalende engagement gav det indtryk, at vi, som unge i Baptistkirken i Danmark, var ved at forlade en synkende teenagelejr, og spørgsmålet var, hvad svaret på den situation skulle være. Skulle skuden lappes eller forlades?

» Vi har brug for nogen at følge efter. «

KONTAKT-ANNONCE

Vi er en gruppe unge får/hyrder (læs baptist.dk nr. 1 2010) under 30 år, som søger andre får/hyrder 30+.

Vi forsøger at finde den vej, som Jesus gik, fordi vi gerne vil følge efter Ham og blive mere ligesom Ham. Vores problem er, at vi nogle gange mister Ham lidt af syne.

Vi har på fornemmelsen, at nogen følger efter os (på den discipelskabsagtige, ikke paranoide måde) og har derfor endnu mere brug for at finde nogen, vi kan følge efter.

Mange flere aktive – af lyst

Vi tror på, at det ikke var dem, der sagde nej, der var noget galt med, men den struktur, vi bad dem om at gå ind i. Vi ved, at Gud har planer og visioner for Kirken, og derfor tror vi også på, at Han har givet Kirken det potentiale, der skal til, for at vi kan nå Hans mål.

Vi valgte derfor at drømme stort og tro på, at en teamstruktur, som kræver mange flere mennesker, end vi havde kunnet engagere i 2007, ville komme til at fungere. På ONE Camp'10 blev de frivillige velsignet med overskud, både af energi og tid til at gøre teenagernes lejr endnu bedre end planlagt og til at blive inspireret selv.

Vi anser det helt klart for en fordel, hvis du indimellem selv føler dig forvirret og har behov for at følge efter nogen, for så er vi på bølgelængde.

Præcis hvordan vores efterfølgelse af dig skal udforme sig, ved vi ikke, og vi tror ikke, at det skal være ens for alle. Lad os finde ud af det, når vi kender hinanden lidt bedre.

Hvis du har lyst til at blive forfulgt/efterfulgt af os, vil vi meget gerne høre fra dig. Kontakt Maria Klarskov på mobil: 31176277 eller email: mariakl@rskov.dk

Ikke vores projekt – Guds

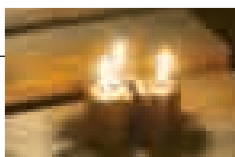
Teenagelejren i Mariager er ikke vores projekt, men Guds, og derfor vælger vi at stole på, at Han giver os, hvad vi har brug for. Vi oplevede i år, at der på ONE var plads og overskud til spontanitet blandt de frivillige, og det førte til sjove videoer, gode samtaler, is-ture til havnen og lyst til allerede nu at tale om ONE'11.

I Mariager var vi på Børnestævnet, Rock, ONE og Liminal i år 477 børn og unge under 30 år. Vi har brug for nogen at følge efter det næste år, for at ONE, og resten af Missionsstævnet'11, kan bevæge sig endnu nærmere Guds vilje for Hans Kirke. **!**

De frivillige på ONE stråler.

Fordybelse og ro findes, tro det eller ej, også på en teenagelejr.

Døden og kærligheden hører sammen

Gennem 40 år var **Erik Christensen** engageret i Baptistkirken i flere forskellige tjenester. Vi mødtes i **Holbæk**, hvor han og Tove har nydt deres otium – på en ideel plet for enden af en lukket vej lige op ad skoven. Her samler Erik Christensen nogle brikker til sit livs historie.

– Far var postbud, mor var hjemmegående med fem børn. Vi boede i en mindre stationsby nord for »lov og ret«. Byen var ramme om et godt miljø med bl.a. privat realskole, et forgrenet forretningsliv og ikke mindre end tre gudshuse – folkekirke, missionshus og baptistkapel. I dette miljø voksede jeg op i 1920'erne. Som 15-årig var jeg klar til voksenliv efter realeksamen fra »den private«. Jeg søgte til jernbanen, men da der var mange om buddet, blev jeg sorteret fra til en fremtid med pension.

»Sådan gik det til, at den unge Erik i uniform flyttede ind i sit hjem i Sindal!«

Midt under 2. verdenskrig stod jeg derfor som færdiguddannet elektriker.

Erhvervet måtte dog vente, for færelandet krævede sit. Og da Erik fravalgte militæret, kom han til Civilforsvaret »med brand og sanitet«. Efter en kort skoling i København skulle han udstationeres i Vrå, men fordi kasernen her var »taget af tyskerne«, blev kolonnen indkvarteret privat. Sådan gik det til, at den unge Erik i uniform flyttede ind i sit hjem i Sindal! Her mod nord gik krigens tid stille og roligt: »Min far fik dog forhindret, at tyskerne besatte vores kirke. Så da tog Indre Missions hus i stedet for!«

I gymnasiet som 23-årig

– Mit hjem var fast forankret i baptismen. Omrejsende prædikanter kom ofte på besøg. Stigborg, én af de markante, udfordrede mit kald. Jeg havde været lærer i søndagsskolen, formand for de unge, var blevet døbt som 16-årig i isnende koldt vand, men hvad ville jeg med mit liv? Guds ord til Esajas blev ved at udfordre mig: »Hvem skal jeg sende? Hvem vil gå bud for os?« Sådan gik det til, at jeg efter krigen satte mig på skolebænken på Hjørring gymnasium som 23-årig.

Da »den unge Erik« var både begavet og målrettet, blev hans teologiske løbe-

bane spændende og lang. Han fik kun to år på Prædikantskolen i Tølløse, idet han kom ét år for sent til at begynde sammen med »holdet«. Til gengæld fortsatte han på Københavns Universitet, senere på de europæiske baptisters Seminarium i Rüsclikon og universitetet i Zürich. Hele vejen var det de klassiske sprog og Ny Testamente, der optog ham. Især Johannes' evangelium: »Du véd, det dybe, enkle sprog, hvor prædiken og teologi hænger sammen«, lyder det karakteristisk.

Gensyn efter døden?

Samtalen tager et hop, da jeg nævner Toves navn: »Vi fik 58 gode år sammen, inden hun døde i foråret. Det hele begyndte ved en tilfældighed. I Tølløse skulle jeg til en elevfest have en ledsager med, og da jeg ikke kendte de sjællandske piger, bad jeg en ven om at finde »en god én til mig«. Sådan mødte jeg den Holbæk-pige, jeg siden delte livet med! At blive alene efter så mange år sammen er en brat overgang, ja, undertiden trist«, konstaterer Erik uden beklagelse.

– Jeg er ikke bange for døden. Med Paulus siger jeg: »At leve er mig Kristus, at dø er en vinding«. Jeg har ingen spekulationer. Når vi dør og opstår, er vi uden for tid

Erik Christensen, årgang 1922
Præst i Lyngby 1951-62 og
Købnerkirken 1964-66
Seminariets rektor, Tølløse 1966-89

Døden og kærligheden hører sammen

og rum. Vi står over for »det stående NU« og bliver ét med alle de hellige. Skal jeg genkende Tove? Skal vi tale sammen? Jeg véd det ikke; jeg ville ønske det. Men den hemmelighed har Gud gemt til os. Det skal åbenbares.

Lang arbejdsdag

Efter de to år i Tølløse gik turen til Lyngby menighed, hvor Erik og Tove blev den nye menigheds første præstepar – på halv tid: »Tove tjente pengene, jeg arbejdede og læste i København. Dengang var der jo ingen SU. Menigheden i Lyngby var ny-stiftet. Livet var præget af sang og musik. Gudstjenesten begyndte kl. 16 – gartnerne skulle jo vande om formiddagen!« Men Vorherre vandede også, og Erik døbte ca. 50, inden han fik et friår til at afslutte sin kandidateksamen.

I 1966 kom Erik til Tølløse som seminariets rektor. Her fik han tillige ansvar for at opføre det nye seminarium, der stod færdigt efter tre år. Det blev arbejdsomt, men Erik omtaler tiden med stor glæde: »Gennem alle år begyndte min arbejdsdag kl. fem med, at jeg luftede hunden og hilste på rengøringsfolket, der mødte ind. Det gav et par arbejdstimer før undervisningen.« Til jobbet hørte også en tjans i

missionskomitéen, der endte med, at Erik blev formand for Baptistkirken (1978-83).

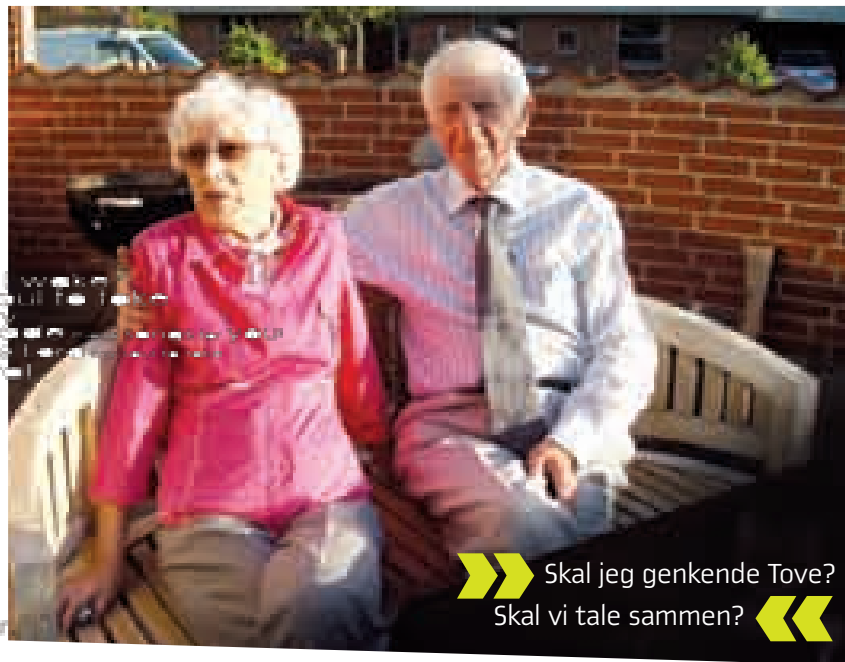
– Mit syn på menighedslivet kan samles i Aristoteles' indsigt: Struktur skaber ikke liv, men livet skaber nyttige strukturer. Det er indholdet, der bestemmer formen.

Politik og teologi

Livet kunne have formet sig anderledes, fortæller Erik: »Jeg var formand for socialdemokratiet i nogle år, men arbejdsomt nyttede det ikke at stille op til kommunalvalget«. På mit spørgsmål om, hvorfor

det blev Liste A, lyder svaret: »Er det ikke dem, der tager sig af de små og arbejder for, at de bredeste skuldre skal bære de tungeste byrder?«

Jeg vil også vide, hvilke bøger Erik læser netop nu, og han henter to nye teologiske! Den ene om døden og det ondes problem: Jobs tårer. Den anden? Ja, selvfølgelig om evangelisten Johannes: Vejen, sandheden og kærligheden. For Erik er der en sammenhæng: »Gud sender ingen støvskyer! Ondskab kommer ikke fra Ham. Han er kærlighed«.

» Skaler jeg genkende Tove?
Skal vi tale sammen? «

Skabt så vi ligner

Det første spørgsmål til astronauten efter endt rumfærd lød: »Mødte du Gud?« Svaret lød: »Hun var sort!«

Selvfølgelig er Gud ikke kvinde, men Gud er heller ikke mand. Jesus lærte os at sige far til Gud, men det beskriver blot relationen: Gud forholder sig til hvert menneske som en far til sine børn.

Gud skabte mennesket i sit billede som mand og kvinde¹. Manden og kvinden bærer altså i fællesskab Guds billede. Som Gud hverken er mand eller kvinde, sådan er Gud heller ikke sort, gul som en asiat eller vesteuropæer med lyserød/hvid hud. Guds billede er at finde i summen af det menneskelige, og menneskeheden er skabt, så vi i fællesskab ligner Gud.

Lige meget værd

Fordi Guds billede findes i det samlede udtryk af den fælles menneskelighed, er vi alle lige meget værd. Mand og kvinde, gamle og unge, kristne og muslimer – alle er vi skabt i Guds billede, og alle bærer vi hver vores flig af gudbilledligheden.

Vist er vi forskellige, men den ene er ikke mere værd end den anden, og alle er vi ét i Kristus Jesus. Overfor Gud er vi alle

» Guds billede er at finde i summen af det menneskelige. «

lige værdige, og derfor regnes vi også som lige meget værd i menigheden. Nok er der forskel på børn og voksne, mænd og kvinder, danskere og indvandrere, men den ene er ikke mere værd end den anden, og evangeliet skal forkyndes til os alle, så det bærer frugt.

Et favnende fællesskab

Menighedens virkelighed skal afspejle, at vi alle er lige værdifulde. Det er ikke mere værd at tage på kunstudstilling end at se fodbold. Det giver samme mening at spille ludo som at binde knob. Menighedens fællesskab skal have en struktur og et indhold, så alles behov bliver mødt, og alle bliver favnet af menigheden. Det væsentlige er ikke aktiviteterne, men det fællesskab, som giver plads til troen og lukker sig op for den, der ikke kender til troen på Kristus som en daglig udfordring og inspiration. **IF**

Hanne Kiel
Kristian Kiel

[] Mads Lindholm
[] Gitte Elleby Jørgensen og www.dreamstime.com

FruHerre

*FruHerre er det første ord i Peter Høegs roman *Den Stille Pige*. FruHerre. I ét ord. Det guddommelige vendt på hovedet. Hankøn og hunkøn forenet. FruHerre, du som er i Himmelen ...*

Der kommer en hel del ord i romanen efter dette, men Høeg kunne være stoppet efter det første. FruHerre. I det ene ord vender han op og ned på den forestilling, som de fleste har indlejret allerede igennem deres barnetro: Gud som Faderen. Jesus som Sønnen. Det guddommelige med et maskulint, patriarkalsk fortegn.

I Høegs ord *FruHerre* er Fader, Søn og Helligånd pludselig forvandlet. Moder, Datter og Ånd? Næ, ikke engang, for FruHerre opfinder en guddom, der besidder begge køn og dermed gør kønnet underordnet. I Peter Høegs univers er Gud i virkeligheden blevet til intetkøn – eller måske rettere til *allekøn*. Måske ud fra en idé om, at det guddommelige, det spirituelle, det åndelige, er langt større end noget, der kan reduceres til en forestilling om det, vi tror, vi kender: Hankøn og hunkøn, maskulinitet og femininitet.

At være engel er typisk kvindearbejde, siger Anna på ni år, og indfanger dermed en anden af dogmerne om det åndelige univers. For nok er Bibelen fyldt med både kvinder og mænd, men de spiller forskellige roller og tillægges forskellige værdier og betydninger. Og det siger jeg med risiko for at blive lynchet af velmenende feminister, men selv dem med de rødeste strøm-

» I ét ord. Det guddommelige vendt på hovedet. <<

per må vel medgive, at det vil rokke en kende ved vores trosforståelse, hvis vi ser Gud som kvinde, eller hvis der havde været kønskvotering blandt evangelisterne: Matthæus, Markus, Lucy og Johanne...

Og lad mig så til eventuelle feminister sige: Jeg synes faktisk, at eksperimentet havde været spændende. Ligesom jeg godt kan lide tanken om FruHerre. I virkeligheden var det først, da jeg læste *Den Stille Pige* for et par år siden, at det slog mig, hvor selvfølgelig det ellers kan synes, at Gud er en mand. Og Jesus en mand. Og evangelisterne mænd.

Alligevel tiltrækker kirken flest kvinder. Det er en udvikling, der er blevet tydeligere over en årrække, hvor det ikke alene er kirken, der bevæger sig i en retning, hvor feminine værdier som empati, samtale, følelser bliver stadigt mere centrale. Den udvikling ses i en række sammenhænge: I skolen, i uddannelsesinstitutionerne, på arbejdspladsen.

I skolen er dogmet, at pædagogikken ofte tilgodeser de stillesiddende og koncentrerede piger, mens de fodboldspillende og fritløbende drenge har for svært ved at indfinde sig ved skolepultens bestolede kilde til visdom. Helt så enkel er virkeligheden næppe. Ligesom idéen om maskuline

og feminine værdier nok også er en forenkling, der i virkeligheden ikke yder nogen af kønnene retfærdighed.

Alligevel er det en tanke værd, hvorfor nogle sammenhænge synes at tilgodese det ene køn mere end det andet. Hvad er det for et gudsbillede, der i kirkerne i disse år tiltrækker kvinderne – eller holder mændene lidt på afstand?

Måske er Gud blevet feminin? Måske er den maskuline Gud, *Vor Herre*, gået fra at være en macho-mand, hvor handlingens øje-for-øje ikke blot er erstattet af tilgivelse og nåde, men hvor nutidens Gud er blevet en *blød* fyr, en empatisk lytter, en nærværende ven, en *coach*, der næsten *Dr. Phil*-agtigt stiller varme og anerkendende spørgsmål. En ven(inde), der giver knus, når tårerne triller og holder i hånd, så vandringen ikke føles så ensom.

Og måske er det som løsning, at Peter Høeg foreslår *FruHerre*. En gænsplejsning af de mandlige og kvindelige egenskaber. En mulighed, hvor Gud bliver til allekøn – og måske dermed også en mulighed, hvor gudsbillede og tro ikke er afhængigt af det feminine eller maskuline, men bliver større end det. Et sted, hvor Gud ikke skal lægges i ligestillingens lænker, men kan være Gud for krop, sind og ånd. På tværs af kulturer, på tværs af køn. **15**

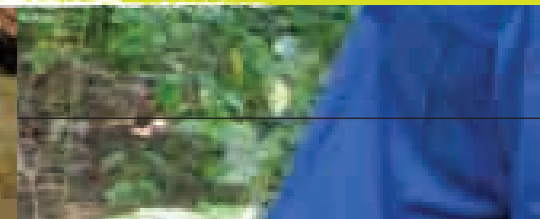
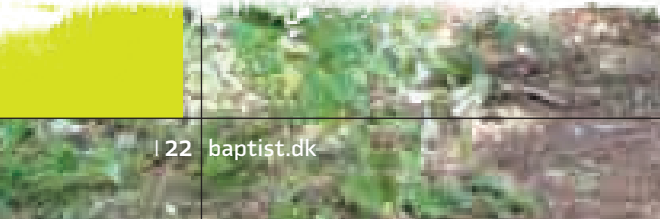
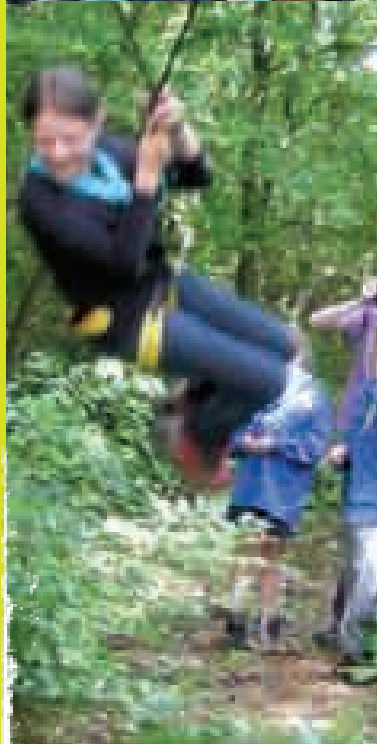
» Nutidens Gud er blevet en blød fyr, en empatisk lytter, en nærværende ven, en coach <<

Spejderlejr i verdensklasse

Kathrine Færlov
dbs.dk

For mange spejdere landet over er sommerlejren et af årets absolutte højdepunkter. Dette gælder især, når der er korpslejr på Øksedal. I år er et af de år, hvor der er blevet afholdt korpslejr. Fra 3.-10. juli har 650 spejdere været samlet på Øksedal til sommerlejr, som har fungeret som afslutning på fejden »Venner, Verden og Virkelighed«, som har kørt hele året.

»» Mange venskaber blev styrket
og en masse nye knyttet. ««

De yngstes Pippifejde

De første fire dage på lejren var der masser af fokus på klynge/flokspejderne, som var de yngste på lejren. Klyngen og flokken har hele året arbejdet med en Pippifejde, så de første dage på lejren stod i Pippis tegn. De små spejdere var bl.a. med Pippi, Tommy og Anikka i cirkus, hvor Pippi kæmpede mod den stærke Adolf. Eftersom Pippi er verdens stærkeste pige, vandt hun selvfølgelig. Pippi viste også sit værd som den stærkeste i verden, da hun vandt en kamp over selveste spejderchefen, Niels Dam. Klynge- og flokspejderne deltog også i markedsdagen, hvor de kunne prøve kræfter med forskellige aktiviteter så som menneskebowling, det muntre køkken, limborock, ting-finder-leg, sørøver-flag, popcorn og saftvandstræ. Det var uden tvivl nogle glade og trætte spejdere, der tog hjem igen tirsdag eftermiddag.

Hikes

De store spejdere fra troppen og gruppen var på hike de første dage i ugen. Der var et stort udbud af forskellige spændende hikes, så der var lidt for enhver smag. Tre

drenge fra Aalborg 1. tog kampen op med en 50 km hike, som de gennemførte på ti timer. Det gjorde, at de nåede tilbage i lejren, så de kunne sove i deres egne telte i stedet for i en bivouak. »Prinsesserne« fra Vrå fik sig en overraskelse, da et par køer pludselig havde fundet deres bivouak. Et hul i indhegningen til køerne havde lukket dem ud. Der blev ringet efter assistance fra lejren, og køerne kom tilbage i indhegningen, som blev repareret af bondemanden. Cykelhikes var også populære, da de er knapt så krævende, men stadig rigtig sjove.

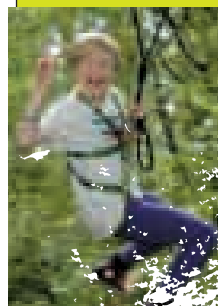
Mange muligheder

I løbet af ugen var der mange forskellige aktiviteter på Øksedal, som patruljerne kunne deltage i. »Mellem træerne over jorden« var en aktivitet, som bestod af forskellige forhindringer i luften, som alle var bygget af nogle friske spejderdrenge. Det var et stort hit blandt børnene. Et andet stort hit var en aktivitet med madlavning, hvor patruljerne skulle tilberede tre-retters menuer over bål. Det var spændende og anderledes mad, som også var forholdsvis let at lave. En teambuilding aktivitet var med til at styrke det indbyrdes forhold i patruljerne.

Næste store lejr: 2012

Spejderlejren på Øksedal har været længe undervejs, og der er mange mennesker, som har lagt et kæmpestort arbejde i denne lejr. Planlægningen har været i gang i et par år, og mange rundt omkring i landet har gået med tanker om denne sommerlejr liggende i baghovedet. Det er fantastisk, at der findes så mange engagerede mennesker, som er villige til at lægge så stort et stykke frivilligt arbejde i en sommerlejr som denne. Det hårde slid synes dog at være det hele værd, når man ser, hvor glade spejderne er. Hele ugen var lejrpladsen fyldt med glade spejdere, og stemningen var helt i top. Hele ugen igennem var der lejrball både i kredsene, underlejerne og for hele lejren samlet. For mange var sommerlejren på Øksedal et herligt gensyn med baptistspejdersnes træningscenter, og for andre var det en stor oplevelse at være på lejr første gang. Der skal dog ikke herske tvivl om, at mange venskaber blev styrket og en masse nye knyttet. Spejderne er alle vendt hjem med masser af minder fra en sommerlejr i verdensklasse. Nu ser spejderne så frem til den næste store spejderlejr, som finder sted i 2012 sammen med alle de andre spejderkorps i landet. 🇩🇪

Øksedal 20:10

»» Det var uden tvivl nogle glade og trætte spejdere, der tog hjem. ««

||| Lone Møller-Hansen
 [📷] Per Bækgaard og Jørgen Grønegaard

Hvordan ser det ud med præsterollen i de baptistkirker, der søger eller har søgt præst for nylig.

»Den gamle præsterolle er en død sild«, siger Claus Eilertsen. »Vi er færdige med at lede efter præster. De præster, der skal arbejde alene i en menighed, slår sig selv ihjel. Præsterne skal have nogen at vende ideerne med. Vi har fået øje på nye muligheder.«

Efter en proces over flere år, hvor menigheden har besindet sig på det at være en ældre menighed i København med

mange etniske grupper, uden spejderarbejde som traditionelt har været menighedens missionsmark, er blikket vendt udad mod Nørrebro og København.

Kristuskirken kan siges at nyde godt af at være i hovedstaden, hvor der oftere viser sig nye muligheder, end der gør i Viborg. »Vi har foldet vore hænder og åbner os overfor det, der kommer,« siger Claus. Det samme siger man pudsigt nok i Viborg.

»» For os er det vigtigt, at præsten er teolog. ««

Anne-Marie Møller, Hjørring

Aggressive prædikener

Både i Viborg og på Nørrebro oplevede man en krise, da menigheden blev præsteløs. Menighedsrådene begge steder gav op, men nye menighedsråd er trådt til med nye kræfter og ideer. I Kristuskirken bruger man ikke lang tid på ansættelsessamtaler og udformning af stillingsbeskrivelser. »Ingen kan leve op til de fine beskrivelser. Vi taler om, hvad vi forventer og hvad den enkelte kan tilbyde. Det går måske nok lidt hurtigt en gang imellem, men menigheden er tilfreds med den nye udvikling. Vi havde brug for noget nyt, provokerende, velunderbyggede men også gerne aggressive prædikener,« siger Claus.

I Viborg er Egon mere forsigtig: »Vi vil have kvalitet og ikke for mange eksperimenter. En ansættelse skulle nødig blive en skuffelse for alle.« Her har man væbnet sig med tålmodighed: »Når Gud ikke har ladet os få ham, vi gerne ville have, må det være fordi Gud har noget, der er endnu bedre til os. Vi har øjne og ører åbne for alle muligheder.«

Præsten skal være teolog

I Hjørring har man været igennem en lang proces, hvor man har skullet luge ud i de mange, mange opgaver, som præstepar-

ret tidligere påtog sig. Ligesom i Viborg mangler der også musikkrafter i Hjørring. Her var præsteparret også eminent. Anne-Marie Møller forklarer:

»For os er det vigtigt, at præsten er teolog, enten fra universitetet, SALT eller Tølløse. På listen over arbejdsopgaver står der stadig mange ting, men f. eks. omsorg for menighedens medlemmer er lagt ud i cellegrupperne. Alle medlemmer er tilsluttet en cellegruppe, uanset om man kommer dér eller ej. Cellegruppen er bl.a. ansvarlig for at besøge medlemmer på runde dage. Og svære sjælesørgiske samtaler tager et menighedsmedlem, som er uddannet terapeut, sig af.

I øvrigt er det kendetegnende for alle tre menigheder, at det administrative er pillet ud af præstetjobbet og lagt hen til enten menighedsråd eller andre.

Baptistkirken i Danmark

- 50 menigheder, heraf 11 med fuldtidspræst, 29 med deltidspræst og 10 uden præst.
- I alt 15 præster er på fuld tid i en eller flere baptistmenigheder
- Fem menigheder har mere end én præst ansat

Viborg

- 58 medlemmer, heraf ni over 70 år (15,5 pct.)
- Uden præst i fire år
- Søger stadig og vil gerne have en præst, helst en mand, som kan tage sig af traditionelle præsteopgaver som forkyndelse, omsorg og undervisning og samtidig er en god sjælesørger, en samlende person. Er gået i tænkeboks for at justere forventningerne, hvis det er dem, der er blokeringen. »Vi kan jo tale om det«, som menighedsrådsformand Egon Christensen siger. »Jo længere tid der går, jo mere åben bliver menigheden for f.eks. at ansætte én, der ikke har tre-syv års teologisk uddannelse bag sig. Vi mangler en hyrde, og lige nu træder vi vande. Men vi klarer os, for menigheden har mange ressourcer«, siger Egon.

Egon Christensen, Viborg: Vi søger stadig og vil gerne have en præst, helst en mand...

»» Ingen kan leve op til de fine beskrivelser. ««

Claus Eilertsen, Kristuskirken

Stillingsbeskrivelse for præst:

Viborg

- en god prædikant/forkynder, som vil prioritere gudstjenesten højt
- undervise i centrale kristne værdier og grundlæggende bibelkendskab
- tilbyde sjælesorg
- teologisk uddannelse
- en integreret del af menighedens lederteam
- skal kunne uddelegere ansvar
- menighedens coach, udruste til glad tjeneste
- en samlende figur, opbygge fællesskab og skabe relationer

Hjørring

- hyrde
- undervisning
- deltage i fælleskirkeligt arbejde
- husbesøg hos dem med særlige behov,
- sjælesørger
- kristendomsklasse
- forkyndelse for børn og voksne
- kirkelige handlinger
- kontakt til ikke-aktive medlemmer
- repræsentant i BiD

Hjørring

- 176 medlemmer, heraf 58 over 70 år (33 pct.)
- Præsteparret Kjeld og Mary Kay Grarup stoppede til nytår. Torben Andersen er ansat på halv tid foreløbig til udgangen af oktober 2010. »Det er en god, midlertidig løsning, som har sat præstekaldelsen i bero. Det tidligere præstepar tog sig af *alt*, så nu har menigheden påtaget sig mange nye opgaver, mens præsten koncentrerer sig om forkyndelse, undervisning og ledercoaching. Vi kunne godt tænke os ansættelse af en ungdomsmedarbejder evt. i samarbejde med andre kirker, men hvor det er kirkernes ansvar at vedkommende har en fuldtidsløn,« siger formand for præstekaldelsesudvalget Anne-Marie Møller.

Kristuskirken, København

- 198 medlemmer, heraf 71 over 70 år (36 pct.)
- Har været uden fuldtidspræst siden 2007. Har nu tre præster på deltid; Jan Haslund-Thomsen, efterskolelærer og har titel af forstander, Alice Sprotte, natkirkepræst, ansat sammen med andre københavnske menigheder og Thomas Willer, også præst i Re-gen, der nu holder til i Kristuskirken på Nørrebro.
»Efter flere år, hvor man søgte den traditionelle præst, er man kommet ud af dødvandet og tænker nu udelukkende i deltidsansættelser i team, og føler sig pt. dækket fantastisk godt ind. Vi mangler måske en ansat til omsorg for de ældre,« fortæller Claus Eilertsen, menighedsrådsformand.

Redaktion

Lone Møller-Hansen, redaktør
Tlf. 5695 1015 / 2347 4015
m-h@mail.dk

Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
Tlf. 2299 0424
gitte@baptist.dk

Bent Hylleberg, tlf. 5918 5195
bent@hylleberg.info

Hanne Kiel, tlf. 3190 8190
hanne_kiel@hotmail.com

Maria Klarskov, tlf. 3217 6277
mariakl@rskov.dk

Silas Anhøj Soelberg, tlf. 2194 4409
silassoelberg@me.com

Lasse Åbom, tlf. 2290 5628
lasseabom@gmail.com

Grafisk design

Pedersen & Pedersen, Århus

Trykkeri

V-Print, Holstebro

Oplag: 3.550

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. *Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.*

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 5: 15. oktober 2010. Deadline 16. august
Nr. 6: 10. december. Deadline 11. oktober

Gaver til baptist.dk

Kan indbetales på 3201 - 10042879
mærket »baptist.dk«

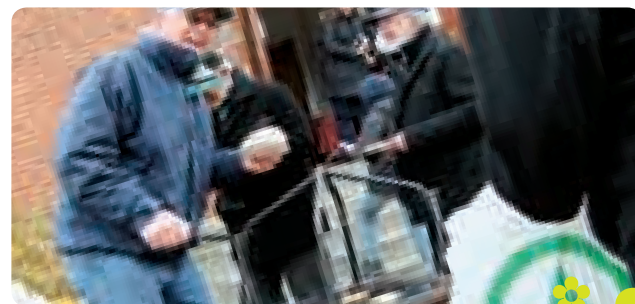
Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv., 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet. Bladet kan også modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Uldfestival i Saltum

»Vi prædikede ikke, men vi talte med ca. 600 mennesker og gav dem en pandekage. 300 så salgsboden i kirkens forhal, og her fik vi 5.200 kr. ind til symaskiner til Afrika. 100 gæster besøgte kirkerummet. Nogle sad blot i stilhed, andre talte vi med om baptister, kirke og kristen tro«, fortæller Hanne Kiel om forårets uldfestival. Og hun fortsætter: »42 var til dialoggudstjeneste om »et bæredygtigt liv« arrangeret af baptistpræsten og sognepræsten. Lige så vigtig er den kontakt med byens indbyggere, som vi får ved at deltage i planlægningen og alt det praktiske ved at afholde uldfestival«.

Døbte og døde**Døbte****Bornholm**

02.05.2010: *Emilie Kjær-Andersen*, f. 01.03.1996
13.06.2010: *Lik Liang Thang Hlawn Ching*,
f. 01.01.1996
13.06.2010: *Tem Hlawn Ching*, f. 01.01.1993

Hjørring

30.05.2010: *Erik Kørp*, f. 27.03.1942.

Holbæk

23.05.2010: *Berenice Makumbu*, f. 24.01.1995

Korskirken

16.05.2010: *Katarina Klinder*, f. 28.08.1995
16.05.2010: *Marie Aimee Tumherwe*,
f. 04.07.1968

Nørresundby

30.05.2010: *Lærke Faarbæk Jensen*,
f. 21.11.1991

Ringsted

11.04.2010: *Paraschiva Aarestrup*, f. 12.04.1977

Roskilde

25.04.2010: *Nina Ettrup*, f. 12.02.1959

Tølløse

13.06.2010: *Trine Semmelhaack*, f. 08.02.1996

Døde**Bornholm**

Sonja Sommer Christensen, født 02.04.1916,
døbt 05.05.1935 i Rønne, døde 29.05.2010.

Holbæk

Alice Klarskov Pedersen, f. Andersen,
født 06.03.1926, døbt 02.08.1942 i Nyrup,
døde 16.06.2010.

Korskirken

Edith Lund, født 03.12.1924, døbt 24.05.1959
i Kristuskirken, Kbh. døde 11.05.2010.
Elly Agerholm Møller, født 06.10.1911,
døbt 25.03.1928 i Hjørring, døde 26.05.2010.

Midtsjælland

Ruth Karen Andersen, født 09.02.1939,
døbt 13.03.1955 i Tølløse, døde 16.04.2010.
Marie Nielsen, født 01.07.1913, døbt 03.08.1930
i Vanløse (Nyrup), døde den 12.05.2010.

Randers

Inge Allis Eskildsen, født 16.12.1941,
døbt 12.12.1954 i Bethelkirken, Aalborg,
døde 21.05.2010.

Roskilde

Knud Møller Andersen, født 15.01.1931, døbt
13.04.1952 i Købnerkirken, døde 22.05.2010.
Ronnie MacKay, født 06.01.1934, døbt 1951
i Invaness, Skotland, døde 10.06.2010.

Sindal

Erna Dusine Jensen, født 14.04.1912,
døbt 27.01.1929 i Sindal Baptistkirke
(Frederikshavn menighed), døde 06.06.2010.

Vrå

Karen Christine Lassen Christensen,
født 29.09.1913, døbt 30.09.1928 i Vrå,
døde 23.05.2010

BaptistKirkens Landskonference i Mariager

Bevæget afsked med Jan Kornholt

||| Lone Møller-Hansen
| Per Bækgaard og Kurt Bøgsted

»Vi er uenige, men ikke uvenner«, fastslog den afgangende generalsekretær Jan Kornholt og formanden Mogens Andersen

»Jeg har frygtet dette øjeblik«, sagde en bevæget Jan Kornholt, da han gik på talerstolen for første gang på missionsstævnet. Indtil da havde han mest følt sig som en tilskuer, en helt uvant rolle for den dynamiske generalsekretær. Uenighed om den nye ledelse »Ny kurs« har ført til, at han gik af efter otte år. Mogens Andersen, formand for BaptistKirken, takkede Jan for hans tjeneste. Ikke mindst for det meget opmuntrende og relevante input, Jan har givet til i alt 25 menigheder, som han har rejst rundt til det seneste halve år, og fortalt om »Nyt liv i døde menigheder«.

Mogens Andersen (th.) takkede Jan Kornholt for hans tjeneste som generalsekretær gennem otte år.

»Jeg har haft et drømmejob, men det har ikke altid været let. Der har været vrede og skuffelser de sidste par år. Jeg mener fortsat, at den nye kurs er en gal kurs – men jeg har ikke mistet mit kald og min kirke. Jeg er en del af dette fællesskab, og jeg tror på det«, sluttede han. Inden da var Jan Kornholt blevet mødt af stående klapsalver fra salen – en anerkendelse af hans bidrag til BaptistKirken. Jan bliver nu præst på fuld tid i Købnerkirken på Amager.

Mariager 2011

Den store debat på årets første landskon-

ference (den anden del afholdes lørdag d. 30. oktober i Vejle) handlede om selve missionsstævnet, og ikke mindst placeringen. Deltagertallet var i år svundet ind til 700, der deltog i hele stævnet, derudover købte ca. 300 dagkort. Det er 200 færre end sidste år. Skulle stævnet flyttes væk fra Mariager, som er et dyrt sted at holde til? Udgifterne til leje af bygninger, arealer, strøm m.v. var i år ca. 500.000 kr.

De unge – repræsenteret af bl.a. Kasper Klarskov – bad om, at en flytning af stævnet ikke sker for hurtigt. Lasse Åbom fra Korskirken replicerede, at det er nyt, at

det er de unge, der maner til besindighed. Gennemgående var glæden over stævnet og en frygt for at miste det, vi har. Konklusionen blev, at ledelsen søger at finde et alternativ til Mariager i 2012, men også at vi skal forsøge at skabe en ny begejstring, så deltagertallet stiger igen.

Mission og uddannelse

Et af de nye fælleskirkelige initiativer, som kan vokse til noget stort, er Frikirkernes Mission, oprettet under Dansk Missionsråd. Her går de fleste danske frikirker sam-

men for i første omgang at markedsføre ét projekt fra hver kirke. Projekterne får den samlede titel »Giv til liv« og er rettet mod medlemmernes vennekredse. På sigt vil man med Frikirkernes Mission bl.a. hjælpe unge til at kunne blive volontører og øge gennemslagskraften for de udvalgte projekter.

Der er også et fælles initiativ på vej omkring uddannelse. Bl.a. Lasse Åbom og Thomas Willer fra det nye uddannelsesudvalg vil fremover vejlede de unge, der ønsker en teologisk uddannelse. Det blev

oplyst, at der er over 50 ansøgere til 3K-uddannelsen, som lægger fra land både i Århus og i København fra september. Desuden er fire i gang med teologistudiet på de teologiske fakulteter.

Læs mere om den nye uddannelse på www.3k.diaconissen.dk

Ny menighed optaget

En ny menighed blev optaget i BaptistKirken, nemlig International Baptistkirke på Amager. Det er en lille afrikansk menighed, der også ønsker danske medlemmer og derfor holder gudstjeneste på dansk. Leder er Gilbert Rukundo.

De tre, der var på valg fra »den nye ledelse«, blev genvalgt; således hedder formanden for BaptistKirken stadig Mogens Andersen. En ny generalsekretær er endnu ikke fundet. »Vi giver os god tid til at finde den rette«, sagde Mogens Andersen. **I**

Den afrikanske menighed på Amager deltog talstærkt og sang medrivende, da de var blevet optaget i BaptistKirken.

Gitte Elleby Jørgensen fra Sekretariatet assisterer ordstyrer Jan Christensen.

Formandens beretning

Mogens Andersen lagde i sin beretning op til en visionsproces. Det første år har ledelsen brugt på at få struktur og økonomi på plads – og det er stort set lykkedes. »Behovet for mission er større end nogensinde«, sagde han og slog på BaptistKirkens styrke med de nye folkeslag, børnene og de unge. »Men ved vi, hvad vi vil? Hvor vil vi være som kirkesamfund i 2020?« spurgte han og lod svaret svæve i den lune sommerluft. Den kommende store udfordring er at finde en fælles vej.

Lummervarme, Jette Mølbæk fra Århus.

☰ Lasse Åbom
📷 Kurt Bøgssted

Hvem kalder?

– om præster, forventninger og fremtidens uddannelse

Vi har vænnet os til at leve i en krisetid, og nu har vi oven i også fået en præstekrise i BaptistKirken. Den kan ses fra mindst to vinkler: For det første er der mangel på præster, fordi mange præster er gået eller går på pension, og fordi en hel del er stoppet samtidigt med, at tilgangen af nye præster er lille. For det andet er der mangel på stillinger, fordi mange menigheder efterhånden er så små, og ressourcerne så begrænsede, at en fuldtidsansættelse ikke er mulig. Faktisk er der ved en hurtig optælling kun 11 baptistkirker i Danmark, der har en fuldtidsstilling eller mere. Det kunne se ud som om, problemerne er så store, at de ikke bare løses ved at arbejde 12 minutter mere om dagen.

En selvmodsigelse?

Men i virkeligheden er det lidt af en selvmodsigelse at tale om præstekrise i baptistsammenhæng. Jeg er sikker på,

at enhver baptist, man vækker kl. 4 om natten, fra ryggraden kan svare, at baptister tror på det almene præstedømme. Ingen er mere end andre, og alle er medlemmer af menigheden på lige fod. Men alligevel spreder panikken sig, og spørgsmålet, man næsten ikke tør stille, trænger sig på: Kan man være menighed, der tror på det almene præstedømme, uden at have en præst ansat?

På den ene side vil vi stolt fremhæve princippet om det almene præstedømme, men på den anden side drømmer vi om den slags gode gammeldags præster, der laver underholdende børnetaler, spiller guitar med de unge, holder inspirerende (og ikke for lange eller udfordrende) prædikener og laver hyggelige bibeltimer med seniorgruppen. Hvis han så også kan fortælle sjove historier i bussen på den årlige sommerudflugt med pensionisterne og holde spejderandagter i røg og damp, så er alles håb og forventninger vist indfriet, og menigheden kan læne sig tilbage på kirkebænken i tryk

»» Er det overhovedet nødvendigt med en præst? ««

forvisning om, at tingene bliver klaret, uden de selv behøver løfte en finger.

Et spørgsmål om forventninger?

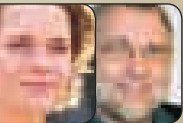
Er det de forventninger, vi har til en præst? Eller er det overhovedet nødvendigt med en præst?

Forventninger og meninger om præster er meget forskellige i de enkelte menigheder. Nogle lever i akut panikangst for, at præsten skal blive en magtfuld karismatisk leder, der forfører svage sjæle, mens andre bevidst søger en stærk og visionær foregangsmand. Nogle ønsker en, der kan holde tingene kørende, som de altid har været og udfylde den mere eller mindre veldefinerede rolle uden at stikke for meget ud. Andre kunne spørge sig selv, om det i virkeligheden mest handler om, at præsten skal tage sig af det, resten af menigheden ikke har tid til eller gider. En ting er sikkert: Et job, hvor man har lige så mange arbejdsgivere, som der er menighedsmedlemmer, og hvor opgaver og forventninger er lige så klart beskrevet som menneskeretserklæringer i Nordkorea, vil hverken tiltrække nye eller fastholde nuværende præster i tjenesten – og eftersom uddannelsesgraden i samfundet generelt hele tiden stiger, så må vi ikke give køb på en god og grundig uddannelse af fremtidens præster.

Nye veje i uddannelse

I løbet af foråret har Baptistkirken i Danmark nedsat Udvalget for Uddannelse og Tjeneste, der specielt skal arbejde med uddannelse af personer til tjeneste. Indtil videre består det af Thomas Willer og Lasse Åbom. I første omgang handler det om at kortlægge mulighederne for uddannelse på universiteter, seminarier, højskoler og lignende i ind- og udland. Derefter skal udvalget fremover fungere som studierådgivning for mennesker, der har kald til tjeneste, og det skal følge dem i forløbet, tilbyde mentorering og samle de studerende til specielle studieforløb i baptistisk teologi og identitet. Men en god tjeneste kræver ikke bare en god uddannelse – det kræver også gode og livsduelige menigheder, der tager deres kald op til at være håbets tegn i vores verden.

Ja, yes, yego – nyt ungdoms

Anne Cathrine Hansen og Bent Hylleberg
Yego-gruppen

Yego betyder »Ja« på det afrikanske sprog, der tales i Rwanda. Men nu er det også navnet på det nye Afrika-projekt, som Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund (BBU) søsætter i år. Læs her om denne udfordring i Rwanda

Tre unge danske fra det nye *Yego-team* besøgte i maj måned deres unge kammerater i Central-Afrika. Formålet med turen var at besøge Baptistkirken i Rwanda (AEBR) for at undersøge mulighederne for et potentielt partnerskab med kirkens unge.

– Tiden blev brugt godt sammen med den afrikanske ungdomskomiteé, som består af syv medlemmer, der har det overordnede

ansvar for menighedernes ungdomsaktiviteter. Sammen med de afrikanske unge besøgte vi nogle af AEBRs lokale menigheder og de tilhørende ungdomsgrupper, fortæller Anne Cathrine Hansen.

Stor kreativitet

– Ungdomsgrupperne har mange forskellige aktiviteter, men fælles for dem alle er, at

projekt i Rwanda

» Fælles for aktiviteterne er, at de skal skabe indtægter.

de skal skabe indtægter, så de unge får råd til andre projekter. Et eksempel herpå så vi i Rubungu, der ligger øst for hovedstaden Kigali. Ungdomsgruppen gjorde klar til at dyrke champignons, der skulle sælges på markedet. Overskuddet skulle herefter bruges på køb af kyllinger, som de igen ville bruge til opdræt og salg af æg.

– Ved et andet besøg mødte vi andre unge fra en by i Kibungu-området. Her havde menigheden åbnet en restaurant, som de unge var med til at drive. Ved besøget så vi også et andet projekt, hvor nogle unge kvinder havde lært at sy.

Planer for fremtiden

Efter besøgene ude i de lokale menigheder drøftede de tre danskere sammen med den afrikanske ungdomskomiteé og repræsentanter fra menighedernes ungdom perspektiver for et fremtidigt samarbejde.

»Idéer og visioner er mange hos AEBRs ungdom, og i fællesskab blev det besluttet, at det vigtigste netop nu er at styrke organisationen og kommunikationen mel-

lem de unge afrikanere. Det skal bl.a. ske gennem en ungdomslejr for 300 unge fra de afrikanske menigheder. På lejren vil der komme forskellige undervisere, og der vil også være workshops. De unge skal lære hinanden bedre at kende, men også lære af hinanden. Det vil give dem en større tilknytning til og viden om deres organisation«, og samtidigt styrke deres lokale aktiviteter, beretter Anne Catrine Hansen.

Kort tid efter BBU-delegationens hjemkomst blev en ansøgning om et pilotprojekt sendt til Dansk Ungdoms Fællesråd. Hvis bevillingen bliver imødekommet, vil BBU's og AEBR's unge modtage penge til at lave deres første projekt i det nye partnerskab.

Én ting fælles

Rwanda er et land, hvor udviklingen går stærkt. Alligevel lever majoriteten af de unge under dårlige vilkår. Medvirkende hertil er selvfølgelig den økonomiske situation, men også følgerne af folkemordet i 1994, hvor de to stammer – hutuer og tutsier – dræbte hinanden. Det er vigtigt at vise danske unge, hvordan andre kristne lever i den tredje verden og få skabt gode relationer.

»Selvom der er langt fra Danmark til Rwanda og forskellen på vores hverdag er stor, har vi én ting til fælles, nemlig troen på Gud. Det er vigtigt for BBU at kunne

udvikle og forøge netværket med andre kristne i verden, så vi sammen kan hjælpe hinanden til tro og handling«, slutter Anne Catrine Hansen. **lf**

Fakta

Association des Eglises Baptistes du Rwanda (AEBR) tæller 45.000 baptister, hvoraf 25.000 er unge. Deres aktiviteter er delt i tre grupper: 1) Kirkelige: Bedegrupper, korsang og teams, der evangeliserer. 2) Sociale: Diakoni overfor medlemmer med store problemer samt hjælp til enker og forældreløse børn og unge. 3) Økonomiske: Syning samt drift af landbrug og restauranter.

Den danske *Yego-gruppe* består af Kristoffer Anhøj, Anne Catrine Hansen, Lene Amstrup-Jensen, Søren Skårhøj samt Tina Daugaard og Dan Nguyen

Yego-projektet kan følges via en hjemmeside, der er under opbygning:

www.yego.dk

Yego-projektet afløser Kibera-projektet, der blev afsluttet til nytår.

» De unge skal lære hinanden bedre at kende, men også lære af hinanden. «

[≡] Thomas Willer
[📺] Per Bækgaard

En australier ser på Danmark!

I uge 29 var Mark Sayers, australsk præst og forfatter i Danmark, og jeg havde det privilegium at rejse rundt med og høre ham tale til danskere – også på Missionsstævnet i Mariager. Han giver her sin analyse af den vestlige kultur. Hvordan hænger tro og identitet sammen i en kultur præget af overflade og hastige forandringer? Han er en meget skarp analytiker, som er god til at sætte ord på ting, som vi bare fornemmer.

Hvordan oplever du Danmark og dansk kultur?

»Det har været en meget spændende tur. Jeg har selvfølgelig læst en del om Danmark, inden jeg kom, men at være her giver noget, man ikke kan læse sig til. Det, der har slået mig allermost, er danskernes hang til behagelighed eller det, I kalder hygge. På mange måder er det godt og afspejler noget af Gud. Man kan se det i måden, samfundet

Mark Sayers var sårbar og ærlig omkring sine psykiske problemer og fortalte, at det var meget tæt på, at han ikke var kommet til Danmark. Men det gjorde han heldigvis!

er skruet sammen på via velfærdsstaten. Der skal være plads til alle, og det skal helst ikke være for besværligt. Men samtidig er risiko noget, man nødtigt løber. Folk vil gerne hygge, og hvis jeg forstår konceptet rigtigt, så – udover stearinlys og kaffe – handler det om en tid, hvor man oplever nærvær, tryk, fællesskab, kort sagt en tid, hvor det bare er rart. På mange måder kan det godt minde om Bibelens koncept for fred – Shalom, men og der er et stort men.

»Forløst hygge«

»I Danmark ser det ud som om, man kun vil hygge sig med dem, der ligner en selv. Australien er et land bygget af immigranter, så vi er vant til, at fremmede kommer ind og vil være med i fællesskabet. I Danmark

har man sin lille lukkede gruppe af venner, som man hygger med, og man lukker helst ikke andre ind i cirklen. På den måde kan I godt blive meget lukkede omkring jer selv. Ikke fordi I bevidst vil udelukke andre, men det sker bare.«

Hvordan ændrer man de lukkede cirkler?

»Jeg tror, at i enhver kultur vil man kunne finde spor af Guds rige, og som sagt så tror jeg også, dansk hygge bærer noget vigtigt af Guds rige. Når Jesus kommer igen, vil han genoprette alt. Vi kan måske tale om en genoprettet eller forløst hygge. Der er en hygge, der afspejler Guds rige. Cirklen lukkes op, så mennesker kan opleve den varme og nærhed, som er indenfor cirklen. Dette er også en udfordring til Kirken, for vi har også de lukkede cirkler. Den danske kirke må bede Gud om at bryde ind og vise en forløst hygge, hvis man kan tale om det.«

Og så bryder han ud i et grin, for som han siger, så ved han godt, at det er let at se på andre udefra og ikke selv være en del af det.

Mark har selv oplevet udfordringerne ved at være kirke, da han for nogle år siden overtog en kirke, der lå i ruiner efter, at en højt profileret leder i Australien forlod kirken. Så på mange måder har Mark selv

» Hygge... det kan godt minde om Bibelens koncept for fred – Shalom. «

måttet starte forfra og finde ud af, hvad det vil sige at være kirke i Melbourne, Australien. Det har ikke været let. Samtidig med sit forsøg på at genopdage kirken, har han måttet kæmpe med alvorlige psykiske problemer. Men på trods af dette – eller netop på grund af dette – oplever man også Mark som meget ydmyg i forhold til de gaver og den opgave, Gud har givet ham.

Minoritetskristne

»Der er ingen tvivl om, at det ikke er helt let at være kristen i Danmark. Jeg har haft en del, som er kommet op til mig og har fortalt, hvordan de er den eneste kristne på deres studie eller arbejde. Så de kristne er tydeligvis i mindretal. Men der er to veje, man kan gå som mindretal. Man kan være opgivende og lukke sig om sig selv og resignere. Man kan også tale om et kreativt mindretal, som begynder at forestille sig, at tingene kunne være anderledes og begynder at arbejde på, at det bliver anderledes. Jeg håber, at de danske kristne beslutter sig for at være et kreativt mindretal, der kan forestille sig et andet »i morgen«. Vi skal som fællesskab og enkeltpersoner mere finde vores identitet i Guds historie, frem for i de falske historier, medierne præsenterer os for.«

Mark Sayers håber, at de danske kristne beslutter sig for at være et kreativt mindretal, der kan forestille sig et andet »i morgen«.

MASKULINI-HVAD-FØR-EN-TET?

Michael Møller-Hansen
Per Bækgaard

Søren Kierkegaard skriver, at mænd kan tænke store, smukke tanker, mens kvinder er bundet af deres intuition og følelser.

Puha, han ville være kommet i modvind i vores ligestillingsbesættelse. Men faktisk er dette et kompliment til kvinden. Alt det, mænd skal spekulere timer over, kommer intuitivt til kvinden. Mænd har et handicap.

Når vi i kirken inviterer til handlen-på-følelser, kan det sætte mænd i ubehagelige situationer. Når vi f.eks. bliver bedt om at dele dybe tanker og erfaringer med ukendte mennesker, vil nogle mænd stå af. Så havner de på bagerste række, hvor de kan få lov at klø sig selv i håret og styre lyd, lys og powerpoint. Der kan de så være maskuline for sig selv.

Maskulinitet har fået et dårligt ry. Kan man være maskulin uden at være håndværker? Kan man være maskulin og stadig fortælle sine maskuline venner, at man elsker dem? Kan man være maskulin og sårbar på samme tid? Det er en kæmpe udfordring. Men i mine øjne er det bidende nødvendig for dels at have en levende relation til andre mennesker, men i lige så høj grad for at have en relation til den

levende Gud. Det gælder både mænd og kvinder, men kvinder har en fordel, fordi deres væsen med Kierkegaards ord ER generøsitet, mens det er noget, vi mænd må lære. Hvor pokker lærer man generøsitet i et samfund, der kun handler om »mig«?

Når vi ser på Kristus, ser vi sårbarhed. Jeg hørte engang en amerikansk prædikant, der proklamerede, at hvis Jesus ikke kunne tæve ham, kunne han ikke tro på, at Han var Guds søn. Sikke en misforståelse. Kristus bliver det ultimative maskuline forbillede i korsfæstelsen, hvor han i den grad får tæsk. Det er her, vi ser det maskuline væsens potentiale. Drengene burde sige: »Det er sådan en mand, jeg vil være, når jeg bliver stor«. Kristus ofrer sig, lider smerte og til sidst døden for menneskeheds skyld. Det er sårbarhed, det er maskulinitet. Vi mænd må lære generøsitet, at være sårbare. Først da slipper Kristus forbi vore parader, sarkasme og selvhævdelse. Og det er i Kristus, at drenge bliver til mænd.

ID-Nr.: 46476

Afsender:
**Baptistkirken
i Danmark**

Lærdalsgade 7, st. tv.
DK-2300 København S

ISSN 1901-4635

POST

PP

DANMARK

UDGIVERADRESSERET
MASKINEL MAGASINPOST